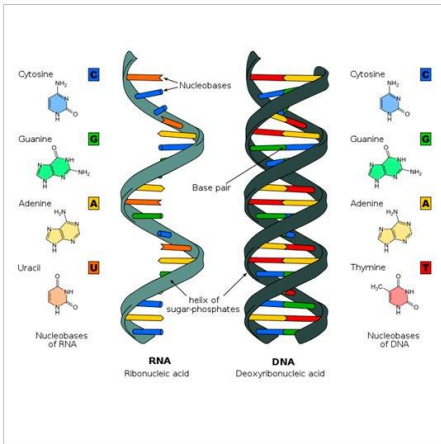

Khám Phá của Y Học Hiện Hữu Giúp Chúng Ta Thay Đổi Quan Niệm Nhân Sinh

Huyền Dung

Nguồn gốc «huyết thống»

Y học ngày nay xác định rằng đứa trẻ sinh ra (dù trai hay gái) đều có 1/2 tế bào (gène) của cha + 1/2 tế bào của mẹ và có cùng một kết quả ADN. Vậy nên cơ thể con trai hay con gái (cùng cha mẹ) đều có:

- 1/2 huyết thống của cha và 1/2 huyết thống của mẹ.
- tức là còn có:
- 1/4 huyết thống của ông nội và 1/4 huyết thống của bà nội
  - 1/4 huyết thống của ông ngoại và 1/4 của bà ngoại
  - 1/8 huyết thống ông cố nội, 1/8 huyết thống bà cố nội * 1/8 huyết thống ông cố ngoại và 1/8 bà cố ngoại...
  - Và cứ như thế với tỉ số nhỏ dần... nhỏ dần...

Kết quả cho thấy:

Sau 3 thế hệ trải qua, 3 đời tổ tông kết hợp hôn nhân với những giòng họ khác... giòng máu nguyên thủy từ tổ tông đời « cổ tổ » chỉ còn lại thành phần nhỏ nhoi. Vì vậy đến thế hệ thứ 4 cơ thể của đứa « cháu chít » đó... sau khi bị hoà trộn với những giòng máu khác đã tạo ra một huyết thống mới, một ADN mới - một hệ tộc mới.

Qua xét nghiệm của y học nói trên - ta thấy rằng thân phận và nguồn gốc tổ tông xa vời... của mỗi con người đang sống không còn giá trị chủ yếu, mà có thể xem như một phần gia sử ngắn ngủi trong quá trình (3 đời) của gia tộc hai bên (nội, ngoại). **Vậy nên quan niệm sai lầm: con cháu lấy họ cha, tiếp nối họ tên gia tộc nhà nội để di truyền huyết thống của tổ tông nhà nội...hiện đã không còn chính đáng nữa.** (Bởi vì con trai hay con gái - bên nội hay bên ngoại - quá trình di truyền huyết thống tỉ lệ hai họ đều ngang nhau). Bởi thế mà ngày nay một số quốc gia Âu Mỹ (có Thụy Sĩ) cho phép đứa con khi trưởng thành được chọn lựa: mang họ của cha hay họ của mẹ.

Y học cũng xác định rằng: Những đứa con sinh ra bởi cha mẹ cùng huyết thống sẽ có cuộc sống ngắn ngủi và mang bệnh tật bẩm sinh, bất trị... Khi xưa các quốc gia Âu-Á-Trung Đông... cũng vì lý do bảo tồn giòng máu chính thống mà con cháu Vua Chúa thời ấy chỉ kết hôn với người hoàng tộc.

(Xứ Ai-Cập: hoàng hậu phải sinh hoàng tử và công chúa để anh em lớn lên kết duyên vợ chồng, để đời đời con cháu tiếp nối ngôi vị không pha lẫn huyết thống khác. Thời ấy Vua Ai Cập sinh ra hầu như bị khuyết tật, thân thể yếu đuối bệnh hoạn, tuổi đời rất ngắn, chết non, chết vào tuổi thanh xuân... Cũng vì vậy mà vừa lên ngôi, việc làm trước tiên của Vua là xây mộ địa (pyramid) cho mình, vì nghĩ rằng chỉ có nơi chôn thân mới là nơi thân xác tồn tại lâu dài. Những pyramid rải rác trong xứ Ai Cập (mà du khách nhìn thấy ngày nay) chính là di tích lịch sử về cuộc đời bệnh hoạn bi thảm ngắn ngủi của giới hoàng gia Ai Cập (nạn nhân của ý tưởng bảo tồn chính thống!).

Và cũng chính vì khám phá của y học việc « nam nữ chung một giòng máu sinh con không hợp với luật dưỡng sinh của loài người » nên các quốc gia Âu Mỹ đã chính thức ra qui định « cấm anh em, thân quyến kết hôn với nhau ».

Giáo lý « trung hiếu tiết nghĩa »

Đặc biệt người Á Châu chịu ảnh hưởng Trung Hoa, con cháu học đạo Thánh Hiền (tức nho giáo của Khổng Tử), làm người phải tuân thủ 4 điều: Trung, Hiếu, Tiết, Nghĩa)

1. Trung

Đạo lý này phát nguồn từ chế độ quân chủ, (giáo huấn của Khổng Mạnh), thời quốc gia cai trị bởi một người danh xưng là Vua (người đó hoặc được dân yêu mến tôn lên ngôi Vua, hoặc v.v...và v.v... Từ đó giòng họ của Vua ấy được truyền lại nhiều đời cho con cháu gia tộc ấy, mà quan và dân đều phải triệt để phục sự. (dù là

ông vua bắt tài, hay hôn quân xấu xa tàn ác, quan và dân cũng hết lòng trung thành !)

Ngày nay chế độ quân chủ không còn, mà thay thế chế độ dân chủ. Quyền trị quốc do Tổng Thống và Thủ Tướng, là chức vụ do dân đề cử với thời hạn cố định và dân cũng có quyền phản đối hay thay đổi họ nếu người đó phạm lỗi hay bắt tài. *(nếu còn một vài quốc gia tồn tại Vua, thì Vua cũng chẳng có quyền lực gì. Vua và hoàng tộc được xem như những nhân vật trang hoàng của quốc gia đó mà thôi).*

Vậy nên ngày nay làm dân trong một nước dân chủ không cần có đạo «trung».

(Duy trường hợp đặc biệt của xứ Vietnam bên kia bờ Đại dương...)

Xứ ấy không theo chế độ quân chủ, cũng không theo chế độ dân chủ -

*Xứ ấy bị một «Đảng cướp» chiếm cứ. Họ là nhóm chuyên nghiệp giết người, thống trị dân chúng theo «luật lệ băng đảng» do tên «chúa trùm» cầm đầu với một «đám lâu la»... Dĩ nhiên «bọn lâu la» ôm chân tên «chúa trùm» để chia chác quyền lực và lợi lộc, chớ không vì giữ đạo «trung» !

Còn nhân dân VN từ Bắc chí Nam im hơi lặng tiếng, không dám hó hé phản đối ... vì sợ bọn giặc cướp sát hại, chớ không vì giữ đạo «trung» !! (Làm gì có dân tộc nào «trung» với cướp ?)

Vậy nên: xứ VN hiện cai trị bởi «Đảng cướp», nên người VN không cần có đạo «trung» !

2. Hiếu

Quan niệm nhân sinh người Á cho rằng: Đưa con được ra đời là nhờ «cha tạo», nhờ «mẹ sinh ra», mà nó có được sống trên thế gian, là ân huệ cha mẹ ban cho. Thế nên phận làm con phải mang ơn, phải trả hiếu cho cha mẹ suốt đời. Bài học đầu tiên khi đứa bé vừa chào đời đã nghe văng vẳng bên tai tiếng ru của mẹ...

*Công cha như núi Thái Sơn
Công mẹ như nước trong nguồn chảy ra
Một lòng thờ mẹ kính cha
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con*

Rồi đứa con lớn lên một chút, hiểu được một chút... thì ngày ngày con nghe thường nghe mẹ kể:

« Mẹ đã cưu mang con trong bụng 9 tháng, lúc sinh con đau đớn trăm chiều... và bao nhiêu năm chăm nuôi con nhọc nhằn cực khổ v...v... và v...v... »

Đứa con cũng thường nghe cha nói: *«cha phải ngày ngày làm lụng cực khổ, tâm huyết mồ hôi đổ ra... thân sức mệt nhọc vất vả ... Tất cả chỉ vì kiếm tiền nuôi con v...v... và v.v... »*

Tóm lại vì quan niệm (Á Châu) trên, con phải trả ơn, trả hiếu. Mà ngày xưa biết bao đứa con bị cha mẹ đem bán làm nô lệ cho giới trường giả, hoặc bán con vào hoàng cung (*traí làm thái giám gái làm cung nữ nô tì, trọn đời bị giam hãm trong cung...*) Biết bao thảm cảnh ngày xưa xảy ra trong cuộc đời của những «người con» không được «làm người», chỉ vì chữ Hiếu !!

Còn chữ «hiếu» trong xã hội (Á) hiện tại thì sao?

Ngày nay không còn thể chế nô lệ, mua bán con như ngày xưa, nhưng trong xã hội không thiếu hạng cha mẹ tiếp tục lợi dụng «đạo hiếu» để buộc con cháu nghe theo mệnh lệnh của mình:

* Nếu là gia đình giàu có - (giới tài phiệt, giới quyền lực) thì cha mẹ buộc con cháu «cưới vợ», «lấy chồng» theo sự sắp đặt của họ, để họ có thêm quyền lực, tăng thêm gia sản! Cũng vì những tham vọng của hạng cha mẹ như thế... con cháu họ vì chữ «hiếu» phải vâng lời, phải chấp nhận những cuộc hôn nhân không tình yêu - phải sống một đời đau khổ!

* Nếu gia cảnh nghèo, hoặc do làm ăn thất bại, cha mẹ chỉ biết cờ bạc, mượn rượu giải sầu... trong khi đứa con (chưa trưởng thành) phải làm trăm việc nhọc nhằn khổ cực kiếm tiền nuôi cha mẹ (chưa già) cũng vì chữ «hiếu»!

* Và nếu ...v...v... và v...v...

Tóm lại những điều bất hạnh xảy ra cho « con người » (người con) trong xã hội xưa và nay chỉ vì chữ « hiếu » của đạo Nho !

Người A Rập Trung Đông quan niệm rằng:

Đứa trẻ « bị » ra đời, phải sống trong thế gian nhiều đau khổ, nên nó là « nạn nhân », của sự giao tình nam và nữ (cha mẹ). Nó « bị bắt buộc » chui ra đời, chứ « không tự muốn » chui ra đời! Bởi thế xứ A Rập có ca dao truyền trong dân gian: Khi ta ra đời: « ta » khóc, « các người » cười!

Người Âu quan niệm rằng:

Đứa trẻ ra đời do sự kết hợp giữa người nam và người nữ là định luật trường tồn của thiên nhiên đối với loài người và mọi sinh vật trên trái đất. Vậy nên, bất cứ lý do gì (dù có ý, hay ngoài ý muốn) hai người tạo ra nó phải có bổn phận nuôi dưỡng nó đến tuổi trưởng thành, để nó có thể tự sinh và xây dựng đời của riêng nó. Cha mẹ không phải nuôi con suốt đời, cũng không xen xỏ vào cuộc sống của con, hay đòi con phải trả ơn báo hiếu. Ví như loài chim: chim mẹ phải nuôi chim con cho đến khi đủ lông đủ cánh để nó có thể tự bay đi tìm thức ăn. Đây chính là định luật tự nhiên của loài người và động vật là phải lo cho con.

Hơn nữa, y học ngày nay cũng xác định rằng: Đứa bé sơ sinh khi lọt lòng mẹ toàn thân đau đớn chói với khi phải chui ra từ « cửa sinh » nhỏ bé của người mẹ - có đứa không chịu đựng nổi, đứng tim chết ngay - *Mức đau đớn của đứa bé gấp nhiều lần hơn người mẹ lúc sinh sản – cũng là lý do tại sao nó khóc thét lên!*

Khám phá của y học nói trên và quan niệm nhân sinh của 3 vùng Âu, Á, Trung Đông giúp ta hiểu được rằng: con người được sinh ra sống trên thế gian không thể nói là « nhờ ơn... » hay « bị nạn... » - mà chỉ là định luật sinh tồn của Tạo Hoá. (Nếu đứa trẻ lớn lên nó có cuộc đời may mắn và hạnh phúc thì thế gian là Thiên đàng. Ngược lại nếu nó có cuộc đời đau khổ bất hạnh thì thế gian là Địa ngục.)

3. Tiết

Ngày xưa Không Tử vốn là đàn ông, nên dùng chữ « tiết » để tiết chế, ức hiếp đàn bà phụ nữ. Nào là:

- * Tam tông tứ đức
- * Công dung ngôn hạnh
- * Trung trinh một chồng (dù chồng có « một đồng » vợ, vợ cũng phải chấp nhận, không được phản đối, cũng không được ghen! Tệ hơn nữa là gái vừa hứa hôn, lỡ như hôn phu chết cũng phải sống đời goá phụ !!).
- * Vân...vân... và v...v...

Tóm lại, đàn ông ngày xưa dựa hơi Ngài « Không Tử » ức hiếp đàn bà, phụ nữ đủ điều!

Ngày nay chữ « tiết » không còn giá trị nữa, không phụ nữ nào điên khùng mà nghe theo, hay giữ lấy. Đôi vợ chồng yêu nhau thì sinh con sống với nhau, nếu hết yêu thì đường ai nấy đi, mạnh ai nấy tìm người yêu khác gây dựng hạnh phúc mới cho mình.

Hướng chi trên thế giới hiện còn có những cuộc tình kỳ lạ, (mà một số quốc gia chính thức công nhận cho đôi tình nhân kết hợp vợ chồng, ký hôn thú hẳn hoi) như là:

- * Đàn ông cưới vợ là: « đàn ông »
- * Đàn bà lấy chồng là: « đàn bà ».

Mới đây xứ Colombia còn có chuyện hi hữu hơn: *Tên chồng vừa cưới « một thằng vợ lớn », chưa qua tuần trăng mật đã vội vàng cưới thêm « một thằng vợ bé ».*

Vậy chữ « tiết hạnh của người vợ » theo đạo lý của Đức Không Tử phải tính sao đây?

Tác giả tự hỏi:

- « Thằng vợ lớn có biết giữ gìn tiết hạnh trung trinh với chồng không?
  - « Thằng vợ lớn đó có quyền ghen tương đố kỵ không?
  - « Thằng vợ lớn phải ngoan ngoãn cho phép « ông chồng » cưới « cả đồng thằng vợ bé » như đàn ông ngày xưa, có quyền cưới 5 thê, 7 thiếp?
  - Hay là vì « các thằng vợ » đều là đàn ông, nên Ngài Không Tử cho bọn họ đặc quyền không cần giữ tiết hạnh, tha hồ ngoại tình! Tự do bồ bịch!?
- Độc giả nghĩ sao ?

4. Nghĩa

Có lẽ trong 4 đạo làm người của Khổng Mạnh, từ « nghĩa » thời xưa có thể tồn tại thời đại này. Ví như:

- Nghĩa vợ chồng: Vợ chồng kết hôn không có tình yêu, nhưng sống chung nhau lâu dài giữa họ đã phát sinh một thứ gọi là « nghĩa vợ chồng »

- Giữa người và người: Anh em, bà con, bạn bè, hàng xóm, thầy trò... những người từng chia sẻ hạnh phúc, hay từng an ủi giúp đỡ chúng ta khi đau khổ hoạn nạn... Chúng ta tìm cơ hội hồi đáp... tức là làm điều ân nghĩa.
- Và...và...

Còn nhiều lắm... nói không hết đâu
Thôi thì tác giả tạm dứt ở đây. Chúc vui.

Huyình Dung
Tháng 7/2017